

У неким деловима Београда, тог септембра 2000. године, грађани су у поштанским сандучићима открили лепо отпринтан, непотписан, додуше, памфлет. Не, није реч о каталогу "Икее": био је то текст чија је последња реченица гласила: "Постоји смрад пред којим није довољно запушити нос."

Понекад је нужно избацити ђубре."

Онима које поштари нису обрадовали тим штивом, у сусрет је изашла "Политика": у издањима од 3. и 4. септембра "пренела" је ово литерарно импотентно штиво под насловом - "Запушеног носа, прођите поред ДОС-а!" Једино аутор није остао анониман: на дну стране, шепурио се потпис - "У. Р."

Убојитост текста "Запушеног носа, прођите крај ДОС-а" није се огледала само у завршној реченици: "Постоји смрад пред којим није довољно запушити нос. Понекад је нужно

избацити ђубре!"

Професионално деформисани "аналитичари" (У. Р. је сам био немоћан да понуди квалитет на којем од оснивања инсистира "кадкажемновинамислимПолитика") бавећи се "потурицама" из редова Демократске опозиције Србије (ДОС), толико су ишли у детаље, да је кроз њихов мозак прошло чак и оно што је имало пут кроз стомак неких опозиционих лидера.

Теза да су новине савест друштва припада добу Едварда Кардеља. Људи имају савест. Као што би и новинари морали да имају своју савест

"У време када је Момчило Перишић постављен за начелника Генералштаба ВЈ, Београдом је кружила прича коју је испричао његов рођак и друг из детињства: Добило сиромашно дете играчку, и то још авиончић! Одушевљено, никоме није дало ни да га пипне. Наваљивали другови, мољакали га, претили му, и дечак је решио да своје благо заштити тако што ће га сакрити. Ископао је рупу под дрветом, закопао авиончић, а онда свукао гаће и покакио се да сакрије трагове копања", писао је "најстарији дневни лист на Балкану"!

"Мали Момчило се покакио да би замео трагове" - констатују У. Р. из Политике, али истраживачком њуху ових испрених ђака подвизиштва нису измакли трагови ни осталих "издајника". Нашло се ту места за Војислава Коштуницу ("... Шмокљав и никакав..."), Зорана Ћинђића ("Путовао агресорима на поклоњење"), Небојшу Човића ("Стан у центру Београда дао је и човеку који га је упознао са Миром Марковић"), Весни Пешић ("Отишла из земље код свог љубавника Американца"), Горана Свилановића ("Бледуњави и безоблични дечко") а описујући активности Вука Обрадовића, У. Р. се трансформисао готово у Миру Марковић ("... И тако је једне ноћи осетљиви уметник /Лазар Стојановић/ незадовољан војном дисциплином и несрећан што је одвојен од младе супруге, а подстакнут и пићем којим га је старешина /Вук Обрадовић/ послужио, изговорио речи које се не пристоје узорном омладинцу опредељеном да брани тековине револуције...")...! Случајно или намерно, Вук Драшковић је изостављен из ове пашквиле.

Иако је ово "Политикино" запушавање и напушавање опозиције коинцидирало са јасним сумраком режима фамилије Милошевић/Марковић, нико од новинара из "Политике" није реаговао на смрад који се ширио из Македонске.

Запушавање носа међу запосленима у "Политици" и иначе је кроз њену историју служења свима, од Карађорђевића, преко Броза и Милошевића, све до Вучића, било - пракса. Овој оцвалој дрољи свих режима некако се увек праштало: редовно је констатована "дрољост", укрштала су се копља кад је у питању "оцвалост" али преко свих њених, чак и кардиналних грешака, у кући се ћутке прелазило.

Ћутање није било пракса једино у случају политичко-журналистичке свињарије "Војко и Савле", кад се побунио мањи део новинара. Али јесте кад су се у том листу запатили "Одјеци и реаговања", рубрика резервисана за националистичке крике и подригивања, углавном увредљива, мизерна, подла, огавна, некултурна и надасве ружна "писма", упућена критичарима власти, нарочито друге националности или вере (има их који тврде да је стварни рат који је уследио био тек продужетак "Одјека и реаговања" и Другог дневника РТС-а). Ћутали су новинари ове куће и кад су зазирање, режање, ксенофобија, мржња и спонзорисање наци пражњења били константа "Политике" свих наредних година. Ћутали су и после одласка Милошевића са власти, и у доба Љиље Смајловић, најбољег (додуше, само у првом мандату) постпетооктобарског уредника "Политике", кад су, ту и тамо, промицали наслови и штива који не приличе фамозној изанђалој репутацији листа. Али никад, НИКАД у историји "Политике" та тишина није била громогласнија него данас кад је екипа предвођена Жарком Ракићем и Гораном Козићем, професионалност и етику својих уредника и новинара срозала на ниво тла, да је ваљање у блату - свакодневица.

Колеге из "Политике", међутим, упорно ћуте, на свим нивоима и у глобалу: и кад "уредници" протерају Душана Петричића; и кад штампају прљав текст, са лажним потписом и таквом фотком; и кад "Политика", попут "Базара", некад, кад је делио шему за гоблене, данас као специјалан додатак штампа памфлет опскурног портала "Антидот" и...!

Теза да су новине савест друштва припада добу Едварда Кардеља. Људи имају савест. Као што би и новинари морали да имају своју савест.

Да; "постоји смрад пред којим није довољно запушити нос!"

Питаће вас једном - "Што не избаците ђубре?!"

П. С. Овај текст писан је пети дан откако се народни посланик др Владимир Орлић придружио Вучићевом позиву на дијалог о Косову: "Решење (Санде) Рашковић Ивић за КиМ је чист идиотизам!"

(Данас)